

betyder det, at Lovgivningsmagten lægger Dynamit under de Organisationer, som det har kostet en Menneskealders Arbejde at faa bygget op. Og at det er en gal Politik, nærer jeg ingen Tvivl om. Jeg tror ikke, det er den Vej, vi skal slaæ ind paa for at komme ud af den økonomiske Krise, vi er inde i for Øjeblikket.

Pinstrup: Jeg skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger til de ærede Talere, som har haft Ordet, siden jeg i Gaar indledede denne Forhandling. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som var Ordfører for Socialdemokratiet, mente, at Venstre skulde have fundet paa nogle andre Forslag. Det kan jeg godt forstaa. Jeg tvivler ikke om, at dette Forslag er ham ret ubehageligt, og at han derfor gerne vilde have, at vi skulde være kommet med andre Forslag. Han mente, at Lovforslaget ingen Betydning vilde faa for Arbejdsforholdene her i Landet. Jeg tror, det er forkert; jeg er overbevist om, at det vil faa den største Betydning for Erhvervslivets rolige Gang og Trivsel. Det ærede Medlem skal ikke forarges over de faa Paragraffer i Lovforslaget. Jeg synes netop, at det er en Fordel ved et Lovforslag, at det i faa Paragraffer kan sige noget, der betyder noget. Der er ingen Mangel paa lange Love, der er besværlige at komme igennem, og som tidt ikke betyder saa meget. Som Forholdene er nu, kan Medlemmerne af Foreningerne idømmes Bøder og Erstatning i Henhold til Foreningernes Vedtægter, hvis de vover at tage andre Priser end dem, der er vedtaget og truffet Aftale om. Efter dette Lovforslag er det Meningen, at en Mand, der melder sig ud af Organisationen, skal have Lov til at arbejde for den Pris, han vil. Nu idømmes der ham, som sagt, Bøder. Jeg skal nævne et Eksempel fra den allersæneste Tid. En Mand, der havde skøet Heste for 1 Kr. under Prisen, blev idømt en Bøde paa 200 Kr. Dommeren havde foreslaæet, at den paagældende Mand skulde betale 130 Kr. Det vilde han ikke. Saa falder Dommen, og den gaar ud paa, at han skal betale 200 Kr. i Bøde og 60 Kr. i Omkostninger, altsaa paa Grundlag af de Prisaftaler, der har været truffet indenfor den paagældende Smedemesterforening. Det er efter mit Skøn ikke i Samfundets Interesse, at man holder sig oppe paa Priser, som det ikke er fornødent at bevare, i Stedet for at man skulde have Lov til at indrette sig efter de tilstedeværende økonomiske Forhold. Men saadan er det paa alle Omraader. Gennem disse Sammenslutninger

og Prisaftaler kan man holde Priserne højere oppe, end de burde holdes.

Med Hensyn til § 2 henholder jeg mig til Udtalelserne af den højtærede Minister, som nylig havde Ordet. Domstolene maa, som han sagde, have Ansvaret og maa have Lov til at tilkalde de Personer, de anser for sagkyndige, til at udtale deres Mening om det Spørgsmaal, der ligger for.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at Arbejderne blev opført paa Arbejdsgivernes sorte Lister. Jeg tror virkelig, det er et meget lille Tal, det drejer sig om, i Sammenligning med Antallet af de Arbejdere, som kommer paa Fagforeningernes sorte Lister. Naar de kommer der, er der for Alvor lukket for dem, ikke paa een Plads, men i Virkeligheden med Hensyn til at faa Arbejde over hele Landet.

Det ærede Medlem spørger om, hvad „personlig Forfølgelse“ vil sige. Jeg synes, der er mange Eksempler paa det. Dersom det ærede Medlem var en noget mere opmærksom Læser af den store Social-Demokrat, vilde han i saa at sige hvert Nummer af Bladet finde Eksempler derpaa. Jeg skal med Formandens Tilladelse citere en saadan Bekendtgørelse, eller hvad man vil kalde det, fra den store Social-Demokrat for den 8. Juni 1926. Den lyder saaledes: „Blokaade. Til Konditor- og Bagersvendene. Paa Paladshotellet arbejder stadig Konditor“ — saa nævnes hans Navn og vel ogsaa hans Adresse — „uden at være Medlem af vor Organisation. Da flere Henvendelser til ham og Direktøren om at faa ham til at melde sig ind i vor Organisation er mislykket, vil jeg hermed bede alle Kolleger om at have ham i Erindring. Einer Jensen. Formand.“ Nu er der ingen, der er i Tvivl om, hvad det betyder, at man skal have en Mands Navn „i Erindring“.

Jeg kunde tage et andet Eksempel. Det drejer sig om en Enke — ja, nu er hun Enke, men i 1909 havde hun Ansættelse paa Københavns Net- og Garnfabrik og arbejdede der til 1917, da hun blev gift. Saa døde Manden i 1924, og hun fik atter Arbejde paa Fabrikken i Marts 1925, da hun sad med 2 smaa Børn, som hun skulde forsørge og opdrage. Hun søgte saa Optagelse i Fagforeningen, men den blev nægtet hende, hun havde et Mellemværende med Fagforeningen, og man forlangte en Bøde paa 200 Kr., som denne fattige Enke ikke kunde udrede. Følgen var, at hun blev kastet paa Gaden, og Fagforeningen sørgede for, at alle Veje til Arbejde blev lukket for hende. Saa anlægger hun Sag